

Субъектная гипотеза эволюции

Введение

Один из авторов в Facebook, в дискуссии упомянул в комментарии «гипотезу Геи», определив Гею (она же Земля) как «высокоорганизованное глобальное существо, частями которого являемся и мы, в том числе».

Взбунтовавшись такому сведению человека до статуса объекта в экосистеме Земли, я ответил:

«С вершины своей субъектной колокольни, я бы сказал о высокоорганизованном глобальном существе, с которым мы находимся в симбиотических отношениях или идем к таким отношениям, цель которых – защита Геи, например, от астероидных атак Юпитера.

Формально, если мы сами можем переместиться с Земли на Марс, то какие же мы тогда части Геи. Скорее симбионты».

А дальше пошло поехало и я написал следующее.

Проблема пределов субъекта

На данный момент я исхожу из определения субъекта как источника изменений (или действия), согласно которому всё, что не производит действий, субъектом (действия) не является.

Субъект таким образом в конструкции «субъект – действие» всегда лежит за пределами не только результата действия, но даже и самого действия, которое мы могли бы отследить.

При таком определении понятия «субъект» внутренние процессы, происходящие, как внутри, так на поверхностях планет и Солнца можно интерпретировать как наличие субъекта. Поэтому я не отбрасываю гипотезу Геи полностью. Но смотрю на нее более, как мне кажется, рационально. Поскольку разделить «тела» субъектов еще та проблема.

Например, является ли отдельная бактерия видимым телом «субъекта бактерии»? На мой взгляд, да.

С другой стороны, является ли клетка человеческого тела видимым телом «субъекта клетки» или же это лишь структурная часть тела «субъекта человека», за пределами которого она не способна к самостоятельной жизни? А если способна, то на каких основаниях? Через переподчинение части бытия одного субъекта другому субъекту?

Тот же вопрос касается кишечной палочки и прочей флоры и фауны, которыми полон наш организм.

Собственно об эволюции

Кто-то может возразить, помянув присутствие в человеческом организме существ, генетически далеких от человека.

Процент генома или органики в этом смысле не показатель. Ведь если речь о способе бытия, который субъект, находящийся вне бытия, меняет «как перчатки» от ситуации к ситуации, от среды к среде и от жизни к жизни, то сходство уже не важно. Важным становится внутренняя непротиворечивость «тела» как системы.

Субъект оставил данный способ бытия (умер), сменив его на новый (родился). Следующим этапом снова умер одним и родился другим. Так сказать эволюционирует, следуя по пути «хорошей кармы» в колесе сансары.

Откуда взялся новый способ бытия?

Полагаю, субъект просто экспериментировал со своим способом бытия: адаптировал, оптимизировал его. И конкретный живой организм, так сказать, мутировал. Полагаю, что это был целенаправленный осознанный процесс, внутренне реализуемый субъектами мутирующих тел. Условно можем назвать этот процесс знакомым нам термином «психосоматика».

Мутации организмов от радиации и прочих факторов включаем сюда же. А как же без них?

Все, чьи изменения привели к противоречивости их системы – губительным мутациям – вымерли. Как и те, кто не мутировал и не адаптировался вообще.

В итоге появился организм, как новый условно более оптимальный способ бытия субъекта.

А далее сами можете придумать историю, например, мелового кризиса. Как толпы субъектов ринулись менять способ бытия, многие из которых не справились, попытались вернуться к старому, доброму, испытанному. А там уже последствия неудачных массовых трансбытийных миграций, проблема кислород/углерод, холод/тепло, снова адаптация и переадаптация, не сдача сессии и вылет из Вселенского универа.

Такова моя «субъектная гипотеза эволюции».

Serge Boundary

Суб'єктна гіпотеза еволюції

Вступ

Один з авторів у Facebook, у дискусії згадав в коментарі «гіпотезу Геї», визначивши Гею (вона ж Земля) як «високоорганізовану глобальну істоту, частинами якої є і ми, в тому числі».

Збунтувавшись такому зведенню людини до статусу об'єкта в екосистемі Землі, я відповів:

«З вершини своєї суб'єктної дзвіниці, я б сказав про високоорганізованому глобальному істоту, з якою ми перебуваємо у симбіотичних відносинах або йдемо до таких відносин, мета яких – захист Геї, наприклад, від астероїдних атак Юпітера.

Формально, якщо ми самі можемо переміститися з Землі на Марс, то які ж ми тоді частини Геї. Швидше симбіонти».

А далі пішло поїхало і я написав наступне.

Проблема меж суб'єкта

У цей час я виходжу з визначення суб'єкта як джерела змін (або дії), згідно з яким все, що не продукує дій, суб'єктом (дії) не є.

Суб'єкт таким чином в конструкції «суб'єкт – дія» завжди лежить за межами не тільки результату дії, але навіть і самої дії, яку ми могли би відстежити.

За такого визначення поняття «суб'єкт» внутрішні процеси, що відбуваються, як всередині, так на поверхнях планет і Сонця можна інтерпретувати як наявність суб'єкта. Тому я не відкидаю гіпотезу Геї повністю. Але дивлюся на неї більш, як мені здається, раціонально. Оскільки розділити «тіла» суб'єктів ще та проблема.

Наприклад, чи є окрема бактерія видимим тілом «суб'єкта бактерії»? На мій погляд, так.

З іншого боку, чи є клітина людського тіла видимим тілом «суб'єкта клітини» або ж це лише структурна частина тіла «суб'єкта людини», за межами якого вона не здатна до самостійного життя? А якщо здатна, то на яких підставах? Через перепідпорядкування частини буття одного суб'єкта іншому суб'єкту?

Те ж питання стосується кишкової палички та іншої флори і фауни, якими сповнений наш організм.

Власне про еволюцію

Хтось може заперечити, пом'янувши присутність в людському організмі істот, генетично далеких від людини.

Відсоток генома або органіки в цьому сенсі не показник. Адже якщо мова про спосіб буття, який суб'єкт, що знаходиться поза буття, змінює «як рукавички» від ситуації до ситуації, від середовища до середовища і від життя до життя, то схожість вже не важлива. Важливим стає внутрішня несуперечливість «тіла» як системи.

Суб'єкт залишив даний спосіб буття (помер), змінивши його на новий (народився). Наступним етапом знову помер одним і народився іншим. Так би мовити еволюціонує, слідуючи по шляху «доброї карми» у колесі сансари.

Звідки взявся новий спосіб буття?

Вважаю, суб'єкт просто експериментував зі своїм способом буття: адаптував, оптимізував його. І конкретний живий організм, так би мовити, мутував. Вважаю, що це був цілеспрямований свідомий процес, внутрішньо реалізований суб'єктами мутуючих тіл. Умовно можемо назвати цей процес знайомим нам терміном «психосоматика».

Мутації організмів від радіації та інших факторів включаємо сюди ж. А як же без них?

Усі, чії зміни привели до суперечливості їх системи – згубних мутацій – вимерли. Як і ті, хто не мутував і не адаптувався взагалі.

В результаті з'явився організм, як новий умовно більш оптимальний спосіб буття суб'єкта.

А далі самі можете вигадати історію, наприклад, крейдової кризи. Як натовп суб'єктів кинулися міняти спосіб буття, багато хто з них не впоралися, спробували повернутися до старого, доброго, випробуваного. А там вже

наслідки невдалих масових трансбуттєвих міграцій, проблема кисень/вуглець, холод/тепло, знову адаптація і переадаптація, не здача сесії і виліт з універу Всесвіту.

От така моя «суб'єктна гіпотеза еволюції».